

ЧАСТИНА 1

ЛАСКАВО ПРОСИМО

1

ЛАСКАВО ПРОСИМО до прекрасної родини Синклерів.

Серед нас немає жодного злочинця.

Жодного наркомана.

Жодного невдахи.

Синклери спортивні, високі, вродливі.

Ми — споконвічно багаті демократи. Наші посмішки широкі, підборіддя — квадратні, тенісні подачі — агресивні.

Розлучення розривають наші сердечні м'язи так, що вони заледве вичавлюють кожен наступний удар, ну то й що. Гроші у трастових фондах закінчуються, ну то й що. Неоплачені кредитні рахунки вкриваються пилом на кухонних стільницях, ну то й що. Тумбочка біля ліжка заставлена пляшечками ліків, ну то й що.

Ну то й що, коли хтось із нас відчайдушно, відчайдушно закоханий. Такий закоханий, що слід вжити настільки ж відчайдушних заходів.

Ми — Синклери.

Жоден з нас не бідує. Жоден не помиляється.

Ми живемо, принаймні влітку, на власному острові поблизу берегів Массачусетсу. Можливо, це все, що вам потрібно про нас знати.

2

МОЄ ПОВНЕ ІМ'Я — Кейденс Синклер-Істмен.

Я живу в Бурлінгтоні, штат Вермонт, з мамою і трьома собаками. Мені майже вісімнадцять.

У мене є потертий читацький квиток, оце майже і все, хоча — ніде правди діти — я мешкаю у великому будинку, повному дорогих непотрібних речей.

Колись я була блондинкою, але тепер моє волосся чорне.

Колись я була сильною, але тепер слабка.

Колись я була гарненькою, але тепер маю хворобливий вигляд.

Я справді потерпаю від мігреней відтоді, як зі мною стався нещасний випадок.

Я справді терпіти не можу дурнів.

Мені подобається гра слів. Бачите? *Потерпати* від мігреней. Не *терпіти* дурнів. Слова мають спільний корінь, але різні значення.

Потерпати. Терпіти.

Можна сказати, це означає «витримувати», але це не зовсім так.

МОЯ ІСТОРІЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ до нещасного випадку. У червні того року, коли мені виповнилося п'ятнадцять, тато втік із якоюсь жінкою, яку він любив більше, ніж нас.

Тато був більш-менш успішним професором військової історії. Тоді я обожнювала його. Він носив твідові піджаки. Він був худий. Пив чай з молоком. Йому подобалися настільні ігри — і він дозволяв мені вигравати, подобалися човни — і він навчив мене веслувати на байдарках, подобалися велосипеди, книжки, мистецькі галереї.

Собаки йому не подобалися ніколи, а отже, те, що він дозволяв їм спати на наших диванах і гуляв з ними по три милі щоранку, було свідченням великої любові до мамі. Йому ніколи не подобалися її батьки, а отже, те, що він проводив кожне літо в маєтку Віндермір на острові Бічвуд, пишучи статті про давно минулі війни і вдягаючи посмішку для родичів щоразу, як вони зустрічалися за обіднім столом, було свідченням великої любові до нас обох.

Того червня, п'ятнадцятого літа, тато повідомив, що він іде, а за два дні поїхав. Він сказав мамі, що він — не Синклер і більше не може намагатися ним стати. Він не може всміхатися, не може брехати, не може бути частиною цієї прекрасної родини в цих прекрасних будинках.

Не може. Не може. І не буде.

Він уже замовив машину для переїзду. І будинок він також уже знайшов. Тато поклав останню валізу на задне сидіння «мерседеса» (залишивши мамі тільки «сааб») і завів мотор.

Потім він витягнув пістолета і вистрелив мені в груди. Я стояла на газоні і впала. Куля пробила великий отвір, і серце викотилося з грудної клітки просто у квітник. Кров ритмічно струменіла з відкритої рани,

з моїх очей,

з моїх вух,

з мого рота.

На смак вона була схожа на сіль та на поразку. Яскраво-червоний сором від того, що мене не любили, просякнув траву перед будинком, каміння стежини, сходи ганку. Мое серце билось серед півоній, як риба на суші.

Мама гаркнула на мене. Вона наказала отямитися. «Опануй себе, опануй, опануй себе, зараз же, — мовила вона. — Просто зараз. Бо ти можеш. Бо ти мусиш».

«Не влаштовуй сцен. Зроби глибокий вдих і підведися». Я зробила те, що вона сказала.

Вона — це все, що в мене лишилося.

Ми з мамою високо підняли свої квадратні підборіддя, поки тато вів машину схилом униз. Потім ми повернулися до дому і відправили на смітник усе, що він нам подарував: прикраси, одяг, книжки — усе. Протягом кількох наступних днів ми спекалися канапи та крісел, які мої батьки купували разом. Викинули весільні сервізи, срібло, фотографії.

Ми купили нові меблі. Найняли дизайнера. Замовили столові прибори в «Тіффані». Провели день, прогулюючись картинними галереями й обираючи полотна, які мали затулити порожні місця на стінах.

Ми звернулися до дідуся юриста, аби забезпечити мамині надбання. А потім спакували речі й поїхали на острів Бічвуд.

3

ПЕННІ, КЕРРІ ТА БЕСС — доньки Тіппер та Гарріса Синклерів. Гарріс отримав спадок у двадцять один рік, після закінчення Гарварду, і збільшив його, започаткувавши бізнес, та я ніколи не намагалася зрозуміти, який саме. Він

успадкував землю та будинок. Ухвалював влучні рішення на фондовій біржі. Одружився з Тіппер, і вона працювала на кухні і в саду. Він виводив її в люди у перлах чи на яхтах. Їй, здається, це подобалося.

Єдиним дідусявим промахом було те, що у нього не було синів, та яка різниця. Доньки Синклера засмагли й обдаровані. Високі, чарівні і багаті — його дівчатка були як принцеси з казки. У Бостоні, Гарвард-Ярді та на Марта-Він'ярді їх знали завдяки кашеміровим кардиганам і гучним вечіркам. Вони були народжені, щоб стати легендою. Створені для принців, університетів Ліги плюща, статуеток зі слонової кістки та величних будинків.

Дідусь і Тіппер так любили дівчат, що не могли сказати, кого з них більше. Спочатку Керрі, потім Пенні, потім Бесс, потім знову Керрі. У них були розкішні весілля — з лососем та арфами, а потім з'явилися милі біляві онуки і смішні біляві собаки. Ніхто й ніколи не міг би пишатися своїми вродливими американськими дівчатами більше, ніж Тіппер і Гарріс у ті часи.

Вони побудували три нові будинки на своєму скелястому приватному острові, давши кожному ім'я: Віндермір — для Пенні, Ред-Гейт — для Керрі та Каддлдаун — для Бесс.

Я — найстарша онука Синклерів. Спадкоємиця острова, статків і сподівань. Ну, напевне.

4

Я, ДЖОННІ, МІРРЕН ТА ГЕТ. Гет, Міррен, Джонні та я.

Родина називає нас чотирьох Брехунами, і, можливо, ми на це заслуговуємо. Ми всі приблизно одного віку, і у всіх

дні народження восени. Більшість часу на острові ми створювали проблеми.

Гет приїздив на Бічвуд, відколи нам було по вісім. Восьме літо, як ми говоримо. До цього нас із Міррен та Джонні не називали Брехунами. Ми були просто двоюрідними братами та сестрами, а Джонні дратував, тому що не любив гратися з дівчатами.

Енергійність, успіх, невловимість — це про Джонні. У дитинстві він вішав наших Барбі на шибениці і стріляв у нас зробленими з «Лего» рушницями.

Цукор, цікавість, дощ — це про Міррен. У післяобідній час вона подовгу плюскотілася із Тафтом та близнючками на великому пляжі, поки я малювала картини на папері у клітинку і читала в гамаку на веранді маєтку Клермонт.

А потім до нас на літо почав приїздити Гет.

Чоловік тітки Керрі покинув її, коли вона була вагітна братом Джонні, Віллом. Не знаю, що вже там трапилось. У родині це ніколи не обговорювали. Коли прийшло восьме літо, Вілл уже народився, а Керрі вже зішлася з Едом.

Ед торгував витворами мистецтва й обожнював дітей. Це все, що ми знали про нього, коли Керрі повідомила, що він також приїде на Бічвуд разом із Джонні та малюком.

Того літа вони приїхали останніми, і більшість родини стояла на березі, чекаючи, коли човен пристане. Дідусь підняв мене, щоб я могла помахати Джонні, який, одягнений в оранжевий рятувний жилет, щось кричав нам з носа катера.

Бабуся Тіппер стояла поряд з нами. На хвилюк вона відвернулася від човна і витягла білу м'ятну карамельку. Розгорнула і засунула мені до рота.

Коли бабуся знов повернулася до човна, вона змінилася на обличчі. Я швидко перевела погляд, щоб побачити те, що бачила вона.

З човна зійшла Керрі, несучи Вілла на стегні. Він був у дитячому рятувному жилеті, з якого виднілася лише копиця білявого волоссячка. Його поява супроводжувалася схвальними вигуками. Цей жилетик, як у всіх нас, коли ми були малими. Це волосся. Як чудово, що цей маленький хлопчик, якого ми ще не знали, пішов, очевидно, у породу Синклерів.

Джонні зістрибнув з корабля та кинув свій жилет на причал. Передусім він підбіг і штурхнув Міррен. Потім штурхнув мене. А також штурхнув близнючок. Потім дійшов до дідуся і бабусі і, виструнчившись, сказав:

— Радий бачити вас, бабусю та дідуся. Я сподіваюся, що на нас чекає щасливе літо.

Тіппер обійняла його.

— Це мама тебе навчила, еге ж?

— Так, — сказав Джонні. — І ще я маю сказати, що радий знову вас бачити.

— Хороший хлопчик.

— Можна вже йти?

Тіппер поцілувала його веснянкувату щоку.

— Іди вже.

За Джонні йшов Ед, змушений зупинитися, щоб допомогти робітникам вивантажити багаж з моторного човна. Він був високий та стрункий. Шкіра його була дуже темною — індійське коріння, як ми дізнаємося потім. На ньому були окуляри в чорній оправі та елегантний одяг у міському стилі: лляний костюм і смугаста сорочка. Штани трохи зім'ялися під час подорожі.